

Divagacions Artístiques

Aquests dies passats en que el clima verament primaveral s'ha avançat, afavorint-nos amb les delícies d'un cel i un sol esplènèdits que donen típica nota de les característiques del Vallés, hem pensat, trobant-nos en un dels mercats més concorreguts de nostra ciutat, que com a complement de la visualitat de conjunt faltava a nostres ulls la bellesa incomparable i prova de bon gust que hom pot observar en altres mercats de comarques més llunyanes i que ens feren un dia sentir i pensar en la força de les tradicions i l'amor a les coses verament nostres, o sia: Que la manera de vestir dels comarcans no té res ja de típic, ni de comarcal, ni de regional sisquera.

El color vermell de las barretines flamejants que es veuen en el mercat d'Olot és una impressió que es queda en la *retina* del visitant, sols una volta que allí hagi estat. Les pagesetes de muntanya tenen un encant de senzillesa i bondat, una gràcia jamai comparable segons nostre opinió amb les noies arranjades amb vestits ciutadans o mundials (?) mal anomenats *de moda*.

En nostre mercat dels dijous, a Granollers hi veureu a l'hora del màxim moviment, nenes bufones i xicotasses de figura agradosa, masoveres, pubilles i mestresses d'aspecte bondadós i de ferma complexió, robustes, sanes, però els hi falta quelcom de caràcter apropiat en son vestir, ni per casualitat trobareu en elles cap diferència d'indumentària de les vulgars ciutadanes que quedi gravada en vostra memòria, ni la més petita nota de color local faria guardar record d'aquell mercat al foraster que amb afany

d'estudiar les costums del nostre poble vingués freturós a buscar tals impressions.

No som dels que ens posem al cap retornar a les regions sa típica indumentària que avui ja no surt més que en dia de Carnaval i encare estafeta; no som tampoc refractaris a que las coses segueixin son camí en la vida dels pobles, però en quant a bon gust creiem s'han de recullir les coses de la vida i llavors afegir-hi l'art, acompanyat del sentit comú. Si havíem de donar un consell al sexe femení (que no sols no ens demana i encar que el demanés no ens escoltaria) li diríem que en lloc de buscar els detalls de sa indumentària en *Revistes de la moda*, en *ecos del vestir moderno* i altres, en lloc de mirar en els periòdics que a elles arribin *siluetas* de lo que en diuen *elegantes* i que al volguer seguir-les, estafetes i mal copiades les fan vestir com disfrees, parodies o caricatures de les modes forasteres; en lloc de portar els cabells a la *garçonne* i pentinats antiestètics i mil i mil més detalls d'una vulgaritat espantosa, vulguin (i volguent-ho ho lograran, com logra tot lo que vol la dona) estudiar-se un vestuari d'estil propi per nostre clima i comarca, un vestuari senzill o complicat, segons els dies i segons els actes on vagin, un vestuari modest sense que'ls tregui la gràcia, alegre sense exagerar l'immodèstia, busquin els colors que bé ls vagin a cada una, però mai es fassin esclaves de les ridícules modes trasplantades dels *boulevards* o del *Bosc de Bolonia* de Paris, ni sisquera de la *Rambla de Barcelona* a les places i carrers de nostra ciutat vallesana.

M. J. R.

AQUEST NUMERO HA PASSAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

ESPECTACLES

La Unió Liberal

Davant d'una selecta concurrència, ahir nit va representar-se en aquest teatre l'obra dramàtica amb il·lustracions musicals «La muerte del ruiseñor.»

Aquesta nova producció està basada en la vida del que fou eminent tenor En Julià Gayarre. La companyia dirigida pel ja conegut Horaci Socies i el tenor Guitart, sortí airoso del seu comès.

L'obra en si no conté cap novetat; és com totes les obres d'aquest gènere (si és que pot considerar-se gènere apart dintre l'escala teatral.) Els seus autors s'inspiraren en la figura d'En Gayarre, com podien enamorar-se d'altre qualsevol. Les escenes de l'obra ben dibuixades, de ma mestre, fa que les figures es moguin amb desinvoltura i que cada hu parli amb l'accent característic que li correspònd.

Lo que ens decepcionà fou el final de l'obra, quan en el fons del teatre apareix el *mausoleo* d'En Gayarre, mentres l'orquestra sona l'Esprit gentil de «La Favorita». Ho trobèrem de galeria i de poc recurs.

El tenor Guitart cantà les il·lustracions que conté l'obra amb una afinació perfecta, dient-ho bé. Durant tota l'obra es mostrà discret en el paper de *Julián*.

En Socies, un nervi com sempre, fent brollar les paraules que surten de sa boca a tota velocitat. Estaba just en el *tipo* que encarnaba. La resta de la companyia complí el seu comès.

L'orquestra «La Moderna» estigué bé.

Mundial Cine

Fou un èxit complert la *reprisse* de l'opereta cinematogràfica «Miss Venus». Tant les sessions del dissabte com les del diumenge es veieren concorregudes de numerós públic que sortí satisfet.

Principal Cine

Ahir va donar-se l'última jornada de la magistral pel·lícula «El príncipe encantador». No hi ha dubte que és una producció selecta, on el luxe amb que és presentada comparteix amb la bellesa dels seus intèrprets. En resum un nou èxit per l'empresa.